

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: רבינוביץ'	שם פרטי: בתיה
------------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: קסלמן	בלועזית Kesselman	שם נעורים: קסלמן
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בתיה	בלועזית Batia	מין: ז / י
מקום לידה (ישוב, מחוז): אודסה	בלועזית Odessa	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האב: סלומון	שם פרטי ושם נעורים של האם: סימה גרבר	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מגורים קבוע לפני המלחמה : אודסה	בלועזית Odessa	ארץ המגורים: אוקראינה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): אודסה, טורקיסטן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: טורקיסטן	תאריך השחרור: 1945	
האם שהיית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? אודסה
מקומות/מחנות בדרך לארץ:		שם האנייה (אם עלה בדרך הים): שנת עליה: 1992

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

גרנו בעיר אודסה. עד תחילת 1941 לא הרגשנו במלחמה. הייתה לי ילדות רגילה. אהבתי ללמוד בבי"ס ולפגוש חברות. היינו אני ואחותי הגדולה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

בסוף 1941 הגיעה אלינו המלחמה. אני הייתי בת 7 ואחותי הגדולה בת 12. גייסו את אבא שלי לצבא ואני, אחותי ואימא נשארנו לבד. בדרך לצבא ירו באבא והרגו אותו.

בהתחלה הסתתרנו בחצר אצל השכנים אבל עד מהרה התחילו להפיץ גם את השכונה ואת החצר שבה הסתתרנו. בגלל שהיינו יהודים לא יכולנו להמשיך לגור שם, במיוחד כשהעיר הייתה במצור וניסו להפיץ אותה גם הגרמנים וגם הרומנים והמצב היה קטסטרופלי. לא היה אוכל, אבל גם לא יכולנו לצאת החוצה כי פחדנו שהרומנים או הגרמנים יהרגו אותנו בגלל היותנו יהודים. יום אחד אימא שלי שמעה על משלחת שלוקחת נשים וילדים לאסיה הקטנה (טורקיסטן). הצטרפו ונסענו לשם בלי כלום, העיקר לברוח מהתופת. נסענו לשם בדרך מסוכנת. לא היו כלי תחבורה רגילים לשם. התחלנו את הבריחה לשם ברכיבה על סוסים עד לעיר קויבישוב ומשם נסענו ברכבת שהייתה דחוסה באנשים. טורקיסטן הייתה זוועתית, אבל שמחנו שיכולנו לברוח ושיש לנו סיכוי להינצל. כשהגענו לשם היינו חסרי כול ולקחו את אימא לעבודה. גם אותי לקחו לעבודה למרות גילי הצעיר ועבדתי בכל עבודה כדי לקבל בסוף היום אוכל. היינו שם במשך כל המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשהעיר אודסה שוחררה חזרנו הביתה רק כדי למצוא שהכול נהרס ללא שום תשתית לחיים נורמאליים והיינו צריכות להתחיל הכול מהתחלה כשאנחנו שבורות וללא אב. לא היה לנו איפה לישון ומה לאכול. כל הדברים שלנו נבזזו ונגנבו ונשארנו ללא רכוש. היינו צריכות להתחיל מאפס. לאט לאט התחלנו לעבוד ולבנות הכול מהתחלה ולבסוף מצאנו גם מקום לגור בו. השלמתי לימודים ובהדרגה החיים חזרו לשגרה. לאחר כמה שנים הכרתי את בעלי ונולדו לנו 2 בנים.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

עלינו ארצה בשנת 1992 עם בעלי ושני בניי והגענו לאשדוד. בארץ עבדתי קצת ולאחר מכן פרשתי. היום אני חיה עם בניי באשדוד ויש לי 3 נכדים: נכדה גדולה בת 26, נכדה בת 13 ונכד בן 9.

ראיון: טטיאנה רבינוביץ'
אשדוד. ינואר 2010

עריכה: קרן אלמוג